

ἀπλαδωτός ἐπίθ. Ἡπ. ἀπλαδουτός Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ωτός.

Ὁ ὅμοιος μὲ ἀπλάδα, πολὺ πλατύς, ἀπλωτός ἐνθ' ἄν.: Ἀπλαδουτὸ κανίστρ' - μέρους - σκαφίδ' - σ'νι Ἡπ. || Αἰνιγμ. Στρογγυλὸ καὶ ἀπλαδωτὸ (ὁ σφοδρᾶς) αὐτόθ.

ἀπλακωσιὰ ἡ, Ἰων. (Σμύρν.) Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλάκωτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν δ. ἀ- στερητ. 1 β.

Ἀνοησία, ἀπερισκεψία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τὴν ἀπλακωσιὰ του τῆγε καὶ τοῦ τὰ εἶπε οὐλα Σμύρν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνογιά.

ἀπλάκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰων. Σμύρν.) Κωνπλ. Νάξ. (Βόθρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κόρινθ.) Πόντ. (Σάντ.) Σῦρ. Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλάκωτός.

1) Ὁ μὴ διὰ πλακῶν κεκαλυμμένος ἢ ἐστρωμένος, ἀπλακόστρωτος Πόντ. (Σάντ.) β) Ὁ μὴ πιεσθεὶς δι' ἐπιθέσεως βάρους Λεξ. Αἰν. 2) Ἀκάλυπτος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀσκεπαστος. β) Ἐπὶ τοῦ ζυμωθέντος ἄρτου, ὁ μὴ καλυφθεὶς διὰ κλινωσκεπασματος διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν ἀναγκαίαν χυμικὴν ζύμωσιν Πελοπν. (Κόρινθ.): Ἀφῆσε τὸ ψωμί ἀπλάκωτο καὶ δὲν ἤρθε ἀκόμη (ἤρθε = ὑπέστη τὴν ζύμωσιν). 3) Μωρός (περὶ τῆς σημασίας ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 194) Κωνπλ. Σῦρ. Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.): Βρὲ ἀπλάκωτος καὶ ζεβζέκης ποῦ 'σαι! Χίος Εἶναι μὲ ἀπλάκωτη! Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγάθας, ἀνογος, ἀπλόγνωμος καὶ ἀπλός 1 β. β) Ἀνάγωγος, ἀπαιδευτος Ἰων. (Σμύρν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλανιάριστος 2.

γ) Ἀπειθής Νάξ. (Βόθρ. κ. ἄ.): Ἀπλάκωτο θηλυκό. Συνών. ἀκρούμαστος, ἀκρωστος, ἀνάκοος 1, ἀνακρούμαστος, ἀνυπάκουος, ἀπίταχτος, ἀντίθ. ὑπάκουος. 4) Ἐπὶ γυναικός, παρθένος ἐτι Ἀθῆν. κ. ἄ.: Ἀπλάκωτη πῆγε (ἄγαμος ἀπέθανε). Συνών. ἀναντρη 1, ἀνάντριστος, ἀνέγλυτος 1, ἀνύπαντρος, ἀπάρθενος 1.

ἀπλάνετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀπλάνητος.

Ὁ μὴ πλανηθεὶς ὑπὸ τινος, ὁ μὴ ἀπατηθεὶς.

ἀπλάνευτος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. (Κάτω Γαρούν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀπλάνιφτους Λέσβ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλάνευτός < πλάνεύω.

1) Ὁ μὴ παραπλανώμενος, ὁ μὴ ἐξαπατώμενος, συνήθως ἐπὶ κόρης μὴ παρασυρομένης εἰς ἐρωτικά δίκτυα Ἡπ. Κέρκ. (Κάτω Γαρούν.) Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ὅλο τὸ βρό του ἐπούλησε τὴ γόρη νὰ πλανέψη

κ' ἡ κόρη τοῦ εἶν' ἀπλάνευτη καὶ δὲ δῆνε πλανεύει

Κάτω Γαρούν.

Τὴ Μάρω, τὴ Μαρούλλα τὴν ἀπλάνευτη

δὲν 'μπόρε' νὰ τὴν πλανέψη καὶ μαραίνεται

Ἡπ. Συνών. ἀγέλαστος 2. 2) Ὁ μὴ ἔχων τι τὸ ἐπαγωγόν, ἄχαρις, ἀντιπαθὴς Λέσβ.

ἀπλανιάριστος ἐπίθ. Ζάκ. Κρήτ. Σῦρ. ἀπλανιάρητος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλανιάριστός < πλανιάρίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ τῆς πλάνης, τοῦ ξυλουργικοῦ ἐργαλείου, ἐξεσμένος ἢ λελειασμένος, ἀπλάνιστος ἐνθ' ἄν.: Σανίδι ἀπλανιάριστο Σῦρ. Ἐχω ἀκόμη τρεῖς τάβλες ἀπλανιάριστες καὶ ἔνα καθρόνι Κρήτ. Ἔτσι θὰ μείνῃ ἡ τάβλα ἀπλανιάρητη Κεφαλλ. Ἀπλανιάρητη σανίδα αὐτόθ. Συνών. ἀγλυφτος 1 γ, ἀπλάνιστος 1, ἀπλανος 1, ἀρροκάνιστος. 2) Μεταφ. ἄξε-

στος, ἀγροῖκος Ζάκ. Συνών. ἀγάνωτος 3, ἄγαρδος 3, ἀγροῖκητος Β4, ἀγροῖκος 11, ἀπλάκωτος 3 β, ἀπλάνιστος 2, χωριάτης.

ἀπλάνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀπλάν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀπλάνητος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἄ. ἀπλάν'γους ἐνιαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλάνιστός < πλάνίζω.

1) Ἀπλανιάριστος 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Σύλο - σανίδι ἀπλάνιστο. 2) Μεταφ. ἀπλανιάριστος 2 Πελοπν. (Σουδεν.): Μωρέ, μπιτ ἀπλάνητος νὰ εἶσαι! 3) Νωθρὸς τὴν διάνοιαν, ἀμβλύνους Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Μὰ μπιτὶ ἀπλάνητος εἶναι! Συνών. ἀπλανος 3.

ἄπλανος ἐπίθ. Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ. ἄμπλανους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πλάνίζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Πβ. ἄβλεπος ἐκ τοῦ ἀ- βλέπω, ἄδουλος ἐκ τοῦ ἀ- δουλεύω κττ.

1) Ἀπλανιάριστος 1, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Τὸ ξύλο εἶναι ἄμπλανο. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄκομπος, ἄχαρις, ἄσχημος Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ.: Εἶναι μὲ ἄπλανη! Σῦρ. Εὐτὸς εἶναι ἄπλανος ἀνθρώπος Φιλότ. Συνών. ἄγαρδος 1 β, ἄπλαστος Α1 β, ἀσκημομούρης, ἀσκημος, ἄχαρος.

3) Ἀπλάνιστος 3, ὁ ἰδ., Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.): Ἀπλανος ἀνθρώπος εἶναι αὐτὸς Θήρ. Ὅπως θέλεις τὸν κάνεις τὸν ἄπλανο αὐτόθ.

ἀπλᾶς ὁ, Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός.

Ἀβαθὲς μαγειρικὸν σκεῦος χαλκοῦν. εἶδος ταψιοῦ.

ἄπλαστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλαστος.

Ἐξαιρέτως, καθ' ὑπερβολὴν: Ἀπλαστα ἐκοιμέθα - ἐφαγα.

ἄπλαστος ἐπίθ. Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἄπλαθος Πελοπν. (Γελίν. Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἄπλαθους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἄπρατε Τσακων. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπλαστος. Ὁ τύπ. ἄπλαθος παρὰ τὸ πλάθω, ὡς καὶ πλέκω - ἄπλεκος, πρέπω - ἄπρεπος, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,109 κέξ. Περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ -πλά- εἰς -πρα- ἐν τῷ τύπ. ἄπρατε ἰδ. GAnagnostopoulos Tsakon. Grammat. 18.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ πλασθεὶς, ὁ μὴ λαβὼν σχῆμα διὰ τῆς πλάσεως ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἢ ἄλλης ἐμφεροῦς μάζης Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Λακων. Μάν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ.: Τὸ ζουμάρ' ἄπλαστον ἐν' Χαλδ. Τό 'χει ἄπλαθο τὸ ψωμί ἢ μάννα μου Πελοπν. Τὰ 'πλασες τὰ ψωμιά ἢ ἀκόμα εἶναι ἄπλαστα; Γαλανᾶδ. Δὲν ἐγλύτωσα τὰ φύλλα, τὰ 'χω ἄπλαθ' ἀκόμα (τὰ φύλλα τῆς πίττας κττ.) Γελίν. Τὰ πέτ'ρα εἶναι ἄπλαθα (πέτ'ρα = πέτουρα = φύλλα τῆς πίττας) Αἰτωλ. Ἄντε ἄπρατε (τὸ σύνολον τῆς ζύμης, ἐξ ἧς δὲν ἀπετελέσθησαν ἀκόμη οἱ ἄρτοι) Τσακων. β) Μεταφ. δύσμορφος, ἄχαρις Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τσακων.: Νεὰ ἄπλαστη Βούρβουρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπλανος 2. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος, ὁ μὴ κατάλληλος νὰ πλασθῇ Πελοπν.: Τὸ ψωμί εἶναι ἄπλαθο. 3) Μοναδικὸς εἰς μέγεθος, εἰς δύναμιν, εἰς καλλονὴν κττ. εἴτε ἐπὶ καλοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ, σπάνιος, (οἶονεὶ ὁ μὴ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν πλαττόμενος) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀπλαστος ἀνθρώπος Κερασ. Ἀπλαστον καράβιν (εἴτε κατὰ μέγεθος εἴτε κατὰ τὴν ταχύτητα) αὐτόθ. Ἀπλαστα λόγια (παράδοξα) αὐτόθ. Ἀπλαστον, ντ' ἐποίκε με τὸ κακόν! (ὁ ἄθλιος, τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε!) Κερασ. Χαλδ. Μῶρε, ντ' ἄπλαστος ἐν' ἀούτε! (τί

ώραία ποῦ εἶναι αὐτή!) Χαλδ. Συνών. ἄπιστος 5, ἀφάνταστος, ἀφώτιστος. β) Παράδοξος διὰ ζωηρότητα, ἀταξίαν κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἄπλαστον παιδὶν ἐν' αὐτό. Ἄπλαστον κορίτζ' (κορίτσι). γ) Κακός, ἀλιτήριος Πόντ. (Κρώμν.): Ἄπλαστε! (ἀρατική ἐπιφώνησις). Συνών. ἄπιστος 4. 4) Ὁ μὴ ἀνήκων εἰς πλάσμα, ἀλλ' εἰς τὸν πλάστην, εἰς τὸν Θεὸν ΔΣολωμ. 48: Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας ξεθυμαίνει | εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴ γῆ,
ἢ ρομφαία σου πυρωμένη | ὅχ τὴν ἄπλαστη φωνή
(ἐννοεῖται ἢ ἐν τῇ προηγουμένῃ στροφῇ φωνὴ εἶμαι δὲ ὥσπερ ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ).

Β) Οὐδ. 1) Ὁ μὴ πλασθεὶς ὑπ' ἄλλου, ἀλλ' αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὑπάρχων, ὁ Θεὸς ΔΣολωμ. 166: Ποίημ.

Ἀπὸ τὸ Θρόνο τ' Ἄπλαστον | οἱ ἀγγέλοι ἐκατεβήκαν
καὶ μέσ' ὅς τοῦ μοσχολίβανου | τὸ σύγνεφον ἐμπήκαν.

2) Οὐδ., ἡ μήπω μεταβληθεῖσα εἰς ἄρτους ζύμη Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλεξάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδλεξάνιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πλεξάνιαστος <πλεξάνιάζω.

Ὁ μὴ εἰς πλεξάνας, εἰς πλέγματα εὐθετημένος, ἐπὶ τῶν κρομμύων, σκόρδων κττ.: Λία 'ναι τ' ἀδλεξάνιαστα πόχομε, τὰ πολλὰ εἶναι δλεξανιασμένα. Μὲν δλεξάνα 'χω μόνου δλεξανιασμένη, τ' ἄλλα 'ν' ἀδλεξάνιαστα.

ἄπλερος ἐπίθ. ἄπληρος Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.) ἄπληρὸς Βιθυν. Ἦπ. Κεφαλλ. Κύπρ. (Λεμεσ.) Λευκ. Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,184 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31 ἄπλερος πολλαχ. ἄπλερο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἄπληρους Θράκ. (Αἰν.) ἀνέπλερος Ἦπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πλερώνω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἄπλανος. Ὁ τύπ. ἀπληρὸς κατὰ τὸ ἀχαμνός. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνέπλερος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ ἐστὶ ἀσχημάτιστος, ἀτελής, ἀτροφικός, ἄωρος, ἐπὶ νεογνοῦ κττ. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ἄπλερο πουλλὶ (τὸ μόλις ἐκκολαφθέν, τὸ μήπω ἀποκτῆσαν πτερὰ) Ἦπ. Ἄπλερο ἄβγὸ (τοῦ ὁποίου τὸ κέλυσφος εἶναι ἀπαλὸν ἐτι) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Ἀποκοιμείται ὁ θάνατος καὶ τὸ περιπλοκάδι
ποῦ πάντα κρύβεται δειλὸ καὶ τ' ἄπλερο κορμί του
ἄλλοῦ στυλῶνει τὸ φτωχό, δυναμωμένο τώρρα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Ἔτσι ἐγεννήθηκε μικρὸς καὶ ὁ πόθος μου ὅς τὰ στήθη
καὶ ἀπ' ἄφαντο καὶ ἀπ' ἄπλερο πουλλάκι, στανραστὲ μου,
μεγάλωσε, πῆρε φτερά, πῆρε κορμί καὶ νύχια

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄγουρος Α1, ἄμεστος 1, ἀπασπάλωτος 1. Πβ. ἄγιγνος 2, ἀγίνωτος 3, ἀκάμωτος 2. β) Καθόλου, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἀτροφικός Βιθυν. Ἦπ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων.): Τὸ παιδί εἶναι ἀκόμα ἀνέπλερο Ἦπ. Ἀρνὶ ἄπληρο Γέρμ. Τὸ μωρὸ πολὺ ἄπλερο εἶναι, δὲν παίρνει ἀπάνου του Βιθυν. Παιδί ἀπληρὸ Λακων. Πβ. ἄγουρος Α3. 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ὁ μὴ ἀποδοθεὶς Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Καλάβρυτ.): Τὰ χρέη εἶναι ἄπλερα ἀκόμη Αἴγ. Τὸ μεροδούλι του εἶναι ἄπλερο αὐτόθ. Συνών. ἀπλέρωτος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν Θράκ.: Δούλεψε τόσες μέρες κ' ἔφρυγε ἄπλερος. Συνών. ἀπλέρωτος 2β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη ἡ ἀξία Πελοπν. (Σουδεν.): Μοῦ 'χει ἄπλερο τὸ σπίτι. Συνών. ἀπλέρωτος 3.

ἀπλέρωτα ἐπίρρ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλέρωτος.

Χωρὶς πληρωμὴν: Δὲ γίνεται τίποτε ἀπλέρωτα. Κερνή ἀπλέρωτα. Συνών. τζάμπα.

ἀπλέρωτος ἐπίθ. ἀπλήρωτος λόγ. κοιν. ἀπλέρωτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) ἀπλέροντος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) ἀπλέροντε Τσακων. ἀπλέρωτος Θράκ. (Ἡράκλ. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μετγν. ἐπίθ. ἀπλήρωτος.

1) Ἀνεκπλήρωτος, ἀνικανοποίητος Πόντ. (Χαλδ.): Τὰ μουράτᾱ μ' ἀπλέρωτα εἶναι (μουράτ' = πόθος διακαῆς) || Ἄσμι.

Ἔχω μουράτᾱ ἀπλέρωτα, γεφύρᾱ χαλασμένα.

Ἦ σημ. καὶ μετγν. Πβ. Φίλ. 2, 548, 6 «ἀπλήρωτοι ἐπιθυμῖαι». β) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθοῦν αἱ ἐπιθυμῖαι, ἐν ἀραις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχαρε καὶ ἀπλέρωτε! Ἀχαρος καὶ ἀπλέρωτος νὰ εἶσαι! 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ ὀφειλῆς ἢ ἀντιμισθίας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀπλέρωτο μεροκάματο-νοῖκι-χρέος κττ. κοιν. Συνών.

ἀπλερος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν κοιν.: Ὅλοι πλερώθηκαν κ' ἐγὼ ἔμεινα ἀπλέρωτος. Συνών. ἀπλερος 2β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη ἡ ἀξία Ἄνδρ. Θράκ. (Κασταν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιὰ νὰ πλερωθῇ τὸ αἷμα καὶ μὴ μείνῃ ἀπλέρωτο Θράκ. (Κασταν.) Τ' ἀπλέρουτον εἶνι ρουσι' μώτιρον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπλέρουτ' διαβάσ' τ' παπᾱ δὲν πᾶνιτι αὐτόθ. Ἀπλέρωτο τό 'χω ἀκόμη τὸ κριάρι Ἄνδρ. Συνών. ἀπλερος 3. β) Ἐνεργ.

ὁ μὴ πληρώνων, ὁ μὴ ἀποδίδων μίσθωμα, ἀμοιβὴν κττ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ ὅς τοῦ μύλου αὐτὸν ἀλέθου ἀνέξουσ καὶ ὅς τ' νιρουτριὰ ἀπλέρουτους καμώνου τὰ σκοντιὰ μ' (ἀλέθω χωρὶς νὰ δίδω τὴν εἰς εἶδος ἀμοιβὴν καὶ εἰς τὴν νεροτριβὴν ἐξεργάζομαι τὰ μάλλινα ὑφάσματα μου χωρὶς νὰ πληρώνω). 4) Ὁ μὴ δεχθεὶς δῶρα, ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.: Οἱ ἄλλοι εἶναι πλεωμένοι καὶ δὲ λέν τὴν ἀλήθεια, μ' αὐτὸς εἶναι ἀπλέρωτος Κορινθ. Συνών. ἀδῶρητος. 5) Ἀφθονος, πολὺς, ἀτελεύτητος (δηλονότι ἐκ τοῦ δωρεὰν προερχομένου λαμβάνει τις πολὺ) Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἡράκλ. Μυριόφ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Πάγγ.) Προπ. (Κύζ.): Ἀπλέρωτο νερό ἤπια Ἡράκλ. Ἀπλέρωτα ἐν' πρᾶ τὰ γρόσια καὶ δὲν τελειώνουν Σαρεκκλ. || Φρ. μετὰ τοῦ ἄσωστος ἢ πολὺς: Ἀσωτα καὶ ἀπλέρωτα εἶναι πρᾶ τὰ βάσανά μ' Κύζ. Ἀσωτος καὶ ἀπλήρωτος Δαρδαν. Πολλὰ καὶ ἀπλήρωτα Θράκ. Ἀσωστα καὶ ἀπλήρωτα Ζαγορ. Ἀσωστες καὶ ἀπλέρωτες ἔφαγε (δηλ. τοῖς ξυλγές) Παγγ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπειρος (Π).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πλερώνω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἄπλανος. Ὁ τύπ. ἀπληρὸς κατὰ τὸ ἀχαμνός. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνέπλερος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ ἐστὶ ἀσχημάτιστος, ἀτελής, ἀτροφικός, ἄωρος, ἐπὶ νεογνοῦ κττ. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ἄπλερο πουλλὶ (τὸ μόλις ἐκκολαφθέν, τὸ μήπω ἀποκτῆσαν πτερὰ) Ἦπ. Ἄπλερο ἄβγὸ (τοῦ ὁποίου τὸ κέλυσφος εἶναι ἀπαλὸν ἐτι) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Ἀποκοιμείται ὁ θάνατος καὶ τὸ περιπλοκάδι
ποῦ πάντα κρύβεται δειλὸ καὶ τ' ἄπλερο κορμί του
ἄλλοῦ στυλῶνει τὸ φτωχό, δυναμωμένο τώρρα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Ἔτσι ἐγεννήθηκε μικρὸς καὶ ὁ πόθος μου ὅς τὰ στήθη
καὶ ἀπ' ἄφαντο καὶ ἀπ' ἄπλερο πουλλάκι, στανραστὲ μου,
μεγάλωσε, πῆρε φτερά, πῆρε κορμί καὶ νύχια

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄγουρος Α1, ἄμεστος 1, ἀπασπάλωτος 1. Πβ. ἄγιγνος 2, ἀγίνωτος 3, ἀκάμωτος 2. β) Καθόλου, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἀτροφικός Βιθυν. Ἦπ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων.): Τὸ παιδί εἶναι ἀκόμα ἀνέπλερο Ἦπ. Ἀρνὶ ἄπληρο Γέρμ. Τὸ μωρὸ πολὺ ἄπλερο εἶναι, δὲν παίρνει ἀπάνου του Βιθυν. Παιδί ἀπληρὸ Λακων. Πβ. ἄγουρος Α3. 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ὁ μὴ ἀποδοθεὶς Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Καλάβρυτ.): Τὰ χρέη εἶναι ἄπλερα ἀκόμη Αἴγ. Τὸ μεροδούλι του εἶναι ἄπλερο αὐτόθ. Συνών. ἀπλέρωτος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν Θράκ.: Δούλεψε τόσες μέρες κ' ἔφρυγε ἄπλερος. Συνών. ἀπλέρωτος 2β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη ἡ ἀξία Πελοπν. (Σουδεν.): Μοῦ 'χει ἄπλερο τὸ σπίτι. Συνών. ἀπλέρωτος 3.

Ἐκ τοῦ μετγν. ἐπίθ. ἀπλεκτος. Οἱ μετὰ τοῦ ἐνρίνου τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ρ. ἐμπλέκω-μπλέκω. Ὁ τύπ. ἀπλεκτος ἐκ τοῦ ἐνεστωτικοῦ θέμ. πλεκ- τοῦ ρ. πλέκω. Περὶ δὲ τοῦ τύπ. ἀπλεγος ἰδ. Ἀθηναῖν 38 (1926) 194 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέπλεκος πβ. μεσν. ἀνάπλεκος Περὶ γέφ. στ. 95 (ἐκδ. Wagner σ. 109) «ἀνάπλεκα, ἀνορδί-

